

Томо: 4.
22го Березня.

1931
Наше Слово

ЖУРНАЛ
УКРАЇНСЬКОЇ

РЖЕВНУЦЬКОЇ
МОЛОДІ.

Виходить щоразом і днями.

РЖЕВНУЦІ

Є два роди борусів за волю свої батьківщини.

До першого роду належать люди, які намагаються здобути волю зброєю, до другого роду борусів належать ті люди, які намагаються здобути волю гарячими й правдивими словами.

До другого роду борусів і належить наш найбільший поет Марас Трипорович Шеленко-Трипівський, якого пам'ятає ми святокували недавно.

Моді, в його добу, він зрозумів, що треба спочатку розбудити народ з тескочення, щоб народ зрозумів, хто він, а тоді вже боротися з ворогом.

І Великий Марас сказав на відповідний час:

..... вставайте.

Кайдани первіте,

ї вранкою, злоюкровію

Вамо окроніте.....

Тарас Шевченко йшов неслибно, неслон
наміченим шляхом.

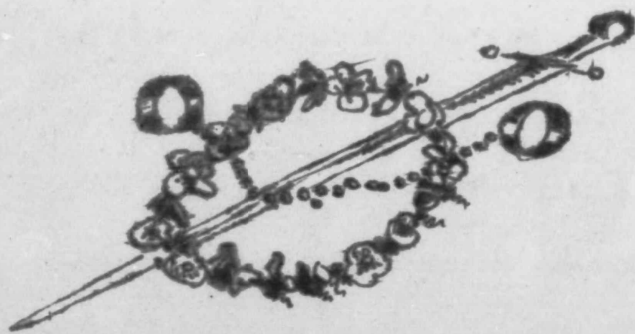
ї за правду був засланий побити
и свої найкращі літа з рідного краю
без права писати й мандрувати

Але його намага розбудити украї
ний народ не пропала.

Він запалив вогонь, а з підпаленим
буриною полум'я на Україні від 17
до 20 р. р.

Прийде час, коли вся Україна зане
вересненим, незгаслим вогнем, яке
мить усіх її ворогів, і аж тоді ци
вимо сповнитися хотіння нашого вели
кого поета!!..

Ан.-Др.

Недавно відбувся святю з народу 81го р.
життя П. С. Масарика.

Свято в честь цього великого сина чехословацького
народу, для якого він зробив так багато.

Коли істнує тепер Чехословацька держа-
ва, то треба знати, що одним із головних
будівників її є П. С. Масарик.

Чехословацький народ з вдячністю за це
П. С. Масарика за свого президента в
народній для Чехів і Словаків день, в день
збудовання Чехословацької держави.

Австрійське цесарство впадо й усі не-
вольники його скинули зі себе кайдани.

А поміж цими невольниками була
частина нашого народу й чехословацький.

Чехословацький визволився, бо для нього
були сприятливі обставини а наш народ -
розпумуваної боротьби знову став невольником,
частина його мусіла піти на вигнання.

До цих вигнанців належало й ми.

І хто-не найбільше сприяв до того,
щоб ми були прийняті до Ч.-С.Р.?

П. С. Масарик !!

За це ми мусімо бути йому дуже
вдячними!

Нехай живуть такі люди, як П. С.
Масарик!

"Уже"

Венера

Вене з мову звичинасе
кіт весни манра
і сонця хмоніється
в беріс вода.

Правда землі,
дерева увітуть;
в блакитному небі
деруть сонце туть.

І знов туть здаєка
Весни ітатіки
і сонця іх повні
раі і садки.

"Хмось!"

Про недавню минулу.

Розказу, Мобі, читару, про польські
ування на Зах. Україні, які сам бачив аб
туб із вірних уст.

Ганца воєнів іде до села Смиковець
Маш перестриваєтє молодичу, кот
іде по воду, і питаєтє:

"Вато со ты јестєс"!

— "Українка." — Відповідає спокійно
лянка. "Дає јєј рієє"!

Змуву питаєтє.

"Ма сама відповіде.

— "Дає јєј јєзєєє рієє"!

Про парубків уже не м. що говорити.

Зі Смиговець пішли до Покитолуба.

Там були народ, скільки хотіли, а вчителі підознали банду скіпців, знайшли її а його за це посадили до в'язниці.

Далше пішла та банда на захід від — Тернополя.

Першою жертвою за Тернополем уявилось село Курівиці.

Там якраз зрів фільварок.

В уолу селі зникло п'ять учнів тернопольської гімназії.

Іх п'ятеро прив'язали серед села до дерев і бігли дотти, поки не змусили їх сказати, що вони підпалили фільварок.

Один зі скатованих помер у тюрмі в Тернополі.

Той факт, що ученики підпалили фільварок, поспушив до розв'язання гімназії в Тернополі.

Після скатовання учеників, банда кинулася "гуляти" по селі.

Побили, навіть, маму і старих, і дівчат, які не встигли сховатися, маючи уламки й бігли, як двадцять осіб в'язнями до в'язниці.

Але таке діялося в Дермаві, яка рахує себе найкультурнішою на Льоді.

За хордоном появлялися різні сп
ствання, що в Зах. Україні шоків й цу
нієнні картини експедиції не було.

Якою підлою нією цього являється по
нація, та нація, яка ледве стала вирвалася
з ярма, а тепер хоче в так дикий, кривий
спосіб мучити народ, над яким має
леву владу!

Ряди українських церков збільшують
ся з нами ченців, старців, жінок
рівночасно збільшується некавітет
ката, жадоба відплати, й селянське
терпеливо чекає на відповідний
час!.....

Очевидець.

О, з'єднаймося-же всі у єдину
твердиню

І всі спільною лавою йдімо
Вкраїну.

О, брати, мої йдімо, йдімо туди,
Щоб не згинуть марно труд
Наших рідних братів, наших
рідних батьків,

В боротьбі проти злочинів, —
Звінських камів.

Уточн.

Д. Соколі спогади.

Було це літом 1918 р.

Мені саме було 6 років.

Все, що буду розповідати, це й досі стоїть
перед очима, немале це трапилося вора.

А відносини з того часу, як це відбулося
велика низка років.

Кам уперед собою маленьку хатину,
яку купили ми з матір'ю в колірному.

Заручився за хатиною простягався, не-
мов земля скатертина луц, котрий тя-
гнув мене до Голотянки. (Так звалася малесенька
і річка, котра тече біля Золотува).

Свіжий літній ранок.

Сестра та я ще спали.

Татка не було вдома, бо він поїхав
військовим ешелоном.

Матір пішла базар, бо крамляни всі
в той час були або зруйновані або позашка-
ні.

Моя пробудження не було, як звичайно.

Мене пробудив гарматний постріл.

Надій унавіди недалеко нашої хатини
на лузі.

Так сильний був вибух, що задригали
матірки, а деякі образи попадали
зі стін.

Я зі сестрою з жахом закубулялися
в ліжках.

Нам'ятаю як злікашам, широко роз-
тнувши очі, дивлячись на мене кесра, а ми
першим паном справу минув і ми ми
но прилежалося час-від-часу.

Дави ми собі пучитися в твар.

Плакати ми, але доки не прийшов бр-коі

Він з наленючим від задоволення
держав у руках ружмисю, а через мере
надягну кулеметну стрічку з миску
набоєм.

Я каав, що бран був на станції,
можена було цюс "позитив": чи хиб,
сам, чи цюс і.

Я встав з ліжка і почав очідувати
рабієно кабот, а потім хотів вийти
подивитися, що там робиться.

Тільки я підійшов до дверей, як на
д-з-з-з-з, фт, фт-і-і-і, бум-м.

З перестрахи я впаав на землю, а
обернувся до одного на сміні обрану,
це не впаав і почав гаряче молитися.

Адже-не гаюто манір казала:

"Моліться, і Бог вас захешить".

Кесра мою почала плакати а
бран посидував мені.

Нарас бран уетав і наказав
одавання, а потім забів до "дани".

Браня — це була купальня з лок

Ось там посадивши нас, бран

Увчало до „Бани“ почали сходитися селя-
ни.

Вони оповідали собі про свої діла
свої.

Там ми довго сиділи, не мали нія-
кої роботи, але з напруженням і цунами,
коли грім свистів грати.

Коли парас: тарра, тарра.

Будинок затрясся, згубив а зі снігом —
снігом полегло ванно.

Деяко закрив ружками голову, деяко видів
на двір.

Увесь будинок був окутаний смердючим
попиховим димом а серед нього починали
блимати вогненні язички.

Будинок затремтів.

Та тиша.

Вибухи набоїв починали підняти
і над містечком запанувала тиша —
на властива ніч бурі.

Селами почали виходити.

Я вийшов із сестрою мене, але
зникло всього у сховок.

Я побачив страшний краєвид:
горіли сонні хатки, уже застелене димом
і де-не-де грім було тиша.

Коли мене й сестру несли селяни
до матері, я поміг на шкочі блакитно-
жовтий прапор.

Для науки.

Доктор Аліштон, директор Йоркської школи в пролові, паробивши брата галауд торкнуба старою, невирішеною питанням про те, чи однакото даровності музичних жінок.

Питання це вирішує Доктор Аліштон ось як:

Що до літератури, мистецтва й науки жінкам, на його думку, пора всякі надії залишити.

- "Не було ніколи серед вас, ні великого письменника, ні великого винахідника, ні геніального музиканта." - Звертається Аліштон до жінок.

- "Вам тепер нема ком займатися унією, - розуміється!!"

- Але ж бо в Середні віки, коли жінки мудрили від "келар того робити" в недостатних твердженнях, певне їм і тоді було ніколи?"

- "Не в тому річ: до мистецтва й відтягненого думання жінки неспосібні!"

- "Однак вони практикують за чоловіків і більш господарки!"

- "Чому-б жінкам не дозвільити управу державного?"

"В сущі речі утїха державного з"

те саме, що й управа будинком.

— "Будова господина була-би, очевидно й
на судовим міністром"

— "Нехай же засідають мірки в парламенті,

на радість феміністкам докниже свого
промову Ср. Дінстон: — "нехай вони ведуть
спілкування, роблять договори А ми

головки, ми будемо збільшувати літерату-
ру, ми будемо й винаходи"

Для розв'язу.

Хтось ховає перстень, і треба вгада-
ти в кого той перстень знаходиться;
крім того на якій руці, на якому па-
льці, а, навіть, на якому сугубі.

Треба:

Особі поміне собою перстень першочесно
і подадуть число особи, в якій перстень

1. Подвоїти номер особи, яка взяла
перстень і до того треба додати п'ять

2. Суму, яка вийде ще помножити
на п'ять і до результату додати
десять.

3. Додайте ще один, котий перстень на
правій руці а два, якщо на лівій та
ще помножити на десять.

4. Додайте ще номер пальця на яко-
му перстень. (Щобто: 1 для великого, 2 для
показального і т. д.)

Пам'ятайте ще на десять.

5. Додайте це число, що показує на
мій системі з переміт, до результату т
35.

6. Скажіть мені, яке число на
я відніму від цього числа 3,535.

Листок буде складатися з котирок ц
з котрих перша буде показувати пол
особи, друга, якщо 1, то праву, якщо 2,
ліву руку, третя цифра-палець а
верта - систем.

Купуйте журнал "На
слово". Уми Ви допоможете
тим учням Ч.Р.Р.С. в Празі
які позбавлені допомоги
Уряду Ч.-С.Р.

